

Όσιος Θεοδόσιος Καθηγούμενος της Λαύρας των Σπηλαίων του Κιέβου (2024)

3 Μαΐου 2024

[Περισσότερες πληροφορίες πατήστε εδώ...](#)

Βιογραφία

3 Μαΐου ...

Όσιος Θεοδόσιος Καθηγούμενος της Λαύρας των Σπηλαίων του Κιέβου ...

Ο Όσιος Θεοδόσιος γεννήθηκε στην πόλη Βασίλιεφ του Κιέβου το 1029 μ.Χ. ,
από εύπορους γονείς ...

Την ώρα της Βαπτίσεως , ο Ιερέας που Τον Βάπτιζε , είδε ότι Το βρέφος αυτό θα Αφιέρωνε
αργότερα την ζωή Του στον Θεό , για αυτό και Του έδωσε το όνομα Θεοδόσιος ,
οι γονείς Του αναγκάστηκαν με διαταγή του Ηγεμόνα , να μετοικήσουν μακριά σε άλλη πόλη , στο
Κουρσκ ...

Εκεί γεννήθηκε Ο Όσιος Σεραφείμ Του Σάρωφ , ήταν Οικονομία Θεού για να Λάμψει εκεί Ο
Θεοδόσιος με την Ενάρετη ζωή Του ,
μεγάλωνε και αυξανόταν Πνευματικά στην σοφία και στην Αγάπη Του Θεού ...

Μελετούσε με επιμέλεια τον Θείο λόγο , έγινε κάτοχος όλης της Αγίας Γραφής ,
όλοι έμειναν έκπληκτοι από την σοφία Του , την αντίληψη και την ταχύτητα εκμαθήσεως Του ...

Καθημερινά επισκεπτόταν τον Ναό Του Θεού , παρακολουθούσε Τις Ιερές Ακολουθίες , σε ηλικία
δέκα τριών ετών ο θάνατος Του στέρησε τον πατέρα του ,
από τότε Ο Θεοδόσιος έγινε Ασκητικός ...

Πήγαινε μαζί με τους υπηρέτες στα χωράφια , έκανε το καθετί με βαθιά Ταπείνωση , στην καρδιά
Του αρχίζει να καλλιεργείται η αίσθηση της πτώχειας , πετά τα αρχοντικά Του ρούχα , ντύνετε με
τα ενδύματα των χωρικών , τους βοηθά σε κάθε είδους εργασία ,
η συμπεριφορά Του εξοργίζει την μητέρα Του , Τον επιπλήττει και Τον κτυπά ...

Ο Θεοδόσιος πήγε σε ένα σιδερά και παρήγγειλε μια σιδερένια ζώνη , όταν ετοιμάστηκε , την πήρε

και την φόρεσε κατάσαρκα , χωρίς να την βγάξει καθόλου από πάνω Του ,
ήταν στενή , έσφιγγε πολύ το σώμα Του και προξενούσε πόνους , που τους υπέμενε όμως καρτερικά
σαν να μην συνέβαινε τίποτε ...

Σε ένα εορταστικό γεύμα που δινόταν στο μέγαρο του Ἀρχοντα και θα παρευρίσκονταν όλοι οι
προύχοντες της πόλεως , έπρεπε να πάει ,
αναγκάστηκε από τη μητέρα Του να φορέσει την καλή Του στολή , όταν την φόρεσε δεν μπόρεσε
να προφυλαχθεί από το διακριτικό μάτι της μητέρας Του ...

Πρόσεξε πάνω στη φανέλα στίγματα από αίμα , διαπίστωσε πως οφειλόταν στο σφίξιμο της
σιδερένιας ζώνης , τότε άναψε από το κακό της , όρμησε πάνω Του με μανία , άρχισε να Τον
κτυπάει ,
Του ξέσκισε την φανέλα και Του αφάιρεσε τη ζώνη , Ο Θεοδόσιος σαν να μην συνέβαινε τίποτε ,
φόρεσε τα ρούχα Του και ξεκίνησε ειρηνικά για να πάει στο γεύμα ...

Μία ημέρα άκουσε στο Ευαγγέλιο Τον Κύριο να λέει ,
Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος , Μήτηρ μου καὶ ἀδελφοί μου οὗτοι εἰσιν , οἱ
τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες καὶ ποιοῦντες αὐτόν , άκουσε , Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες
καὶ πεφορτισμένοι , καγῶ ἀναπαύσω ὑμᾶς , Ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι
πρῶος εἰμὶ καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ , καὶ εὕρησετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχᾶς ὑμῶν ...

Με τα λόγια αυτά πυρπολήθηκε η καρδιά Του Φωτισμένου από Τον Κύριο , Θεοδόσιο , Φλεγόμενος
από Θείο Ἐρωτα ,
συλλογιζόταν καθημερινά πώς θα μπορούσε , κρυφά από την μητέρα Του , να ενδυθεί το Ἅγιο
Μοναχικό σχήμα ...

Ο Θεοδόσιος φεύγει από το σπίτι Του για να Ασκητέψει στο Κίεβο , λόγω του νεαρού της ηλικίας
Του δεν τον δέχεται κανένας ,
βρίσκει Πνευματικό καταφύγιο κοντά στον Ὁσιο Αντώνιο , έτσι παραδόθηκε ολόψυχα στον Θεό
και στον Θεοφόρο Γέροντα Του ...

Επιδόθηκε σε μεγάλες Ασκήσεις , βάσταζε με χαρά το ζυγό της Μοναχικής ζωής , τις νύχτες τις
Αφιέρωνε στη Δοξολογία Του Κυρίου , αρνούμενος την ξεκούραση του ύπνου ,
τις ημέρες σκληραγωγούσε τον εαυτό Του με την Εγκράτεια , τη Νηστεία και την χειρωνακτική
εργασία , πάντοτε θυμόταν το ψαλμικό , Ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου καὶ τὸν κόπον μου καὶ ἄφες
πάσας τᾶς ἁμαρτίας μου ...

Μάταια η μητέρα του Τον αναζητούσε , Τον βρήκε μετά από αρκετά χρόνια , Τον παρακάλεσε να
επιστρέψει σπίτι και να μείνει εκεί μέχρι το θάνατο της ,
Εκείνος την παρακάλεσε να γίνει Μοναχή και να μείνει κάπου εκεί κοντά , τελικά πείσθηκε και
έγινε Μοναχή στην Μονή Του Αγίου Νικολάου ...

Οι Ασκητικοί Αγώνες Του Θεοδοσίου πολύ γρήγορα Τον ανέδειξαν Τροπαιοφόρο Νικητή κατά των
πονηρῶν πνευμάτων ,
όταν η μητέρα Του έγινε Μοναχή , Εκείνος Επιδόθηκε σε μεγαλύτερες Ασκήσεις ...

Φλεγόμενος από Θείο Έρωτα , στο σπήλαιο μπορούσε να δει κανείς τρεις Λαμπάδες αναμμένες ,
που με την Προσευχή και τη Νηστεία διέλυαν το σκότος των δαιμόνων ,
Τον Όσιο Αντώνιο , Τον Μακάριο Θεοδόσιο και Τον μεγάλο Νίκων , η μητέρα Του έζησε με
Μετάνοια τον υπόλοιπο χρόνο της ζωής της , Κοιμήθηκε με Ειρήνη ...

Το 1062 μ.Χ. ο Ηγεμόνας οργίσθηκε κατά των Μοναχών που ζούσαν στα σπήλαια , επειδή είχαν
δεχθεί στη Μονή , τον βογιάρo Βαρλαάμ και τον Ευνούχο Εφραίμ ,
Ο Μακάριος Νίκων αναγκάστηκε να φύγει με μερικούς Αδελφούς , πήγε στο Τμουταρακάν της
Αζοφικής θάλασσας , όπου Ίδρυσε Μοναστήρι και έμεινε μέχρι το 1068 μ.Χ. ...

Ο Θεοδόσιος με Θέλημα Θεού και επιθυμία Του Οσίου Αντωνίου , Χειροτονήθηκε Ιερέας ,
Τελούσε καθημερινά την Θεία Λειτουργία με Πνεύμα ταπεινοφροσύνης ...

Ξεχώριζε επάνω Του η φυσική Πραότητα , η αταραξία των λογισμών και η απλότητα της καρδιάς
Του , ήταν γεμάτος Πνευματική σοφία ,
έτρεφε Αγάπη προς όλους αδιάκριτα τους Αδελφούς , που μαζεύτηκαν γύρω από Τον Όσιο
Αντώνιο ...

Ο Όσιος Αντώνιος ανέθεσε την Ηγουμενία στον Μακάριο Βαρλαάμ και αναχώρησε σε ένα ήσυχο
λόφο , εκεί σε ένα άλλο Σπήλαιο συνέχισε την Ασκητική Του ζωή ,
ο Ηγούμενος Βαρλαάμ και οι Αδελφοί πήραν την Ευχή και Ευλογία Του Οσίου ...

Συνέχισαν να ζουν Οσιακά και Ενάρετα στο πρώτο Σπήλαιο , η Αδελφότητα σιγά - σιγά αυξήθηκε
και ο χώρος δεν επαρκούσε για τις Λατρευτικές συνάξεις της , Ο Ευλαβέστατος Θεοδόσιος και Ο
Μακάριος Βαρλαάμ ,
με την Ευλογία Του Οσίου Αντωνίου , έκτισαν επάνω από το σπήλαιο ένα Εκκλησάκι , Αφιερωμένο
στην Κοίμηση Της Υπεραγίας Θεοτόκου , για να συναθροίζονται σε αυτό οι Αδελφοί και να κάνουν
Τις Ακολουθίες ...

Η στενότητα του χώρου μέσα στο Σπήλαιο και οι κόποι της Ασκήσεως προξενούσαν στους Πατέρες
μεγάλες θλίψεις και ταλαιπωρίες , που μόνο Ο Θεός τις γνωρίζει και που γλώσσα ανθρώπου δεν
μπορεί να τις εκφράσει ,
συντηρούσαν τον εαυτό τους με νερό και λίγο ψωμί από σίκαλη , φαγητό μαγειρεμένο έτρωγαν
μόνο το Σαββατοκύριακο ...

Ορισμένες φορές δεν υπήρχε , οπότε κατέφευγαν στα βρασμένα χόρτα , έπλεκαν καθημερινά
καλάθια και τα πουλούσαν , με τα χρήματα που έπαιρναν αγόραζαν σιτάρι ,
την νύχτα άλεθε ο καθένας το μερίδιο του , έπειτα συγκέντρωναν το αλεύρι για να φτιάξουν ψωμί
...

Πριν ξημερώσει συναθροίζονταν στην Εκκλησία για τον Όρθρο , πήγαιναν στα εργόχειρα τους ,
που προορίζονταν για πούλημα , δούλευαν και στον κήπο ,
Τελούσαν στο Ναό τις ώρες και την Θεία Λειτουργία , συνέχιζαν τις εργασίες τους που διαρκούσαν
ως την ώρα του Εσπερινού και του Αποδείπνου , έτσι μοχλούσαν κάθε ημέρα Αφοσιωμένοι στην
Αγάπη Του Θεού ...

Ο Θεοδόσιος κατέπλησσε όλους τους άλλους Αδελφούς με τη Νηστεία , την ανδρεία , την εργατικότητα , την ταπεινοφροσύνη και την υπακοή Του , ήταν πρόθυμος να τους εξυπηρετεί όλους , μετέφερε νερό η ξύλα από το δάσος ...

Ενώ οι Αδελφοί αναπαύονταν , μάζευε το σιτάρι που έπρεπε να αλέσουν εκείνοι και το άλεθε Ο ίδιος , εργαζόμενος και Προσευχόμενος όλη τη νύχτα , κάποια στιγμή προσκλήθηκε Ο Μακάριος Βαρλαάμ , Ο Ηγούμενος της Αδελφότητας , από τον Ηγεμόνα Ιζιασλάβο , για να αναλάβει την Ηγουμενία της Μονής Του Αγίου Μεγαλομάρτυρα Δημητρίου , που Ο ίδιος είχε Ιδρύσει ...

Όταν Ο Βαρλαάμ έφυγε για το Μοναστήρι Του Αγίου Δημητρίου , οι Αδελφοί ζήτησαν ομόφωνα από Τον Όσιο Αντώνιο να τοποθετήσει Ηγούμενο Τον Θεοδόσιο ...

Ο Όσιος Αντώνιος συμφώνησε , με την Ευλογία Του Ο Θεοδόσιος έγινε Ηγούμενος των είκοσι Αδελφών , αν και έγινε Ηγούμενος , δεν απέβαλε το Ταπεινό φρόνημα Του , θυμόταν πάντα τα λόγια Του Κυρίου , Ός ἂν θέλῃ ἓν ὑμῖν εἶναι πρῶτος , ἔσται ὑμῶν δοῦλος ...

Ταπείνωνε τον εαυτό Του , γινόταν έσχατος και υπηρέτης όλων , στην εργασία και στο Ναό ήταν Ο πρώτος που πήγαινε και τελευταίος που έφευγε , Οι Δεήσεις Του Δικαίου Θεοδοσίου έφεραν πολλές Ευλογίες και η ζωή της Αδελφότητας Άνθιζε και Προόδευε , σαν το σπόρο που έπεσε σε εύφορη γη και έφερε καρπό εκατονταπλάσιο ...

Μεγάλωσε σε μικρό χρονικό διάστημα η Αδελφότητα και έφθασε τους εκατό Αδελφούς , όλοι Προόδευαν με την Ενάρετη ζωή τους και την Προσευχή ...

Πιστός Ο Θεοδόσιος στις παραδόσεις Του Οσίου Αντωνίου ζει μια σκληρή Ασκητική ζωή , συνεχή Μετάνοια και Προσευχή , η όψη Του ήταν πάντοτε Φωτισμένη , ιλαρή , αντανακλούσε την Χαρά Του Πάσχα ...

Από τις Αρετές Του ξεχώριζαν δύο , η ταπείνωση και η Αγάπη , η ευσπλαχνία Του στρεφόταν όχι μόνο προς τους πάσχοντες Αδελφούς , τους ασθενείς και τους φτωχούς , αλλά και προς εκείνους που Τον αδικούσαν η έβλαπταν το Μοναστήρι , Ο Θεός Τον προίκισε με το Χάρισμα της Διακρίσεως και της Θαυματουργίας ...

Ο Ευσεβής Στουδίτης Μοναχός Μιχαήλ , που προερχόταν από την Ελλάδα , βρισκόταν τότε κοντά στην Αδελφότητα , είχε έλθει από την Κωνσταντινούπολη συνοδεύοντας τον Μητροπολίτη Κιέβου Γεώργιο 1062 μ.Χ. , πληροφόρησε για Τον Θεοδόσιο για την Θεάρεστη ζωή των Στουδιτών Μοναχών , ζωή που αξιώθηκε και ο ίδιος να ζήσει ...

Στέλνει Αδελφό του στην Κωνσταντινούπολη με την εντολή να βρει Τον Μοναχό Εφραίμ , Τον Ευνούχο , που τότε επέστρεφε από Τους Αγίους Τόπους και να Του αναθέσει το σπουδαίο αυτό έργο , να επισκεφθεί την Μονή του Στουδίου , να γνωρίσει Ο ίδιος την τάξη και το Τυπικό της και να τα καταγράψει όλα με κάθε λεπτομέρεια ...

Ο Μακάριος Εφραίμ , σύμφωνα με την εντολή Του παρακολούθησε την τάξη της Μονής , κατέγραψε με ακρίβεια το Τυπικό και επέστρεψε , όταν πήρε στα χέρια Του Ο Θεοδόσιος το κείμενο , έδωσε εντολή να διαβασθεί σε όλη την Αδελφότητα , από τότε η Πετσέροσκαγια Λαύρα άρχισε να εφαρμόζει το Στουδίτικο Τυπικό ...

Το παρέλαβαν και τα άλλα Μοναστήρια , όλες οι Ρωσικές Μονές που δεν γνώριζαν το Μοναστηριακό Τυπικό , τώρα έστρεφαν τα βλέμματα στη Λαύρα Του Θεοδοσίου και την θεωρούσαν για το καθετί ως πρότυπο τους ...

Νουθέτησε τους Μοναχούς λέγοντας , σας Ικετεύω Αδελφοί , ας Προοδεύσουμε στη Νηστεία και στην Προσευχή , ας φροντίσουμε για τη σωτηρία των ψυχών μας , ας επιστρέψουμε από τις κακίες μας και τους δρόμους του πονηρού ...

Ας πλησιάζουμε Τον Θεό με στεναγμούς , με δάκρυα , με την Μετάνοια , τις Αγρυπνίες και την υπακοή , ώστε να αποσπάσουμε το Έλεος Του και ας μισήσουμε τον παρόντα κόσμο , έχοντας πάντοτε στην σκέψη μας τα Λόγια Του Κυρίου ...

Ας μισήσουμε το ψέμα , που μας ελκύει σε πράγματα ελεεινά , ας μην στραφούμε στις πρώτες αμαρτίες μας , ας αποφύγουμε την αιώνια κόλαση , η Μετάνοια είναι το κλειδί της Βασιλείας Των Ουρανών και χωρίς αυτή κανείς δεν μπορεί να την κερδίσει , είναι ο δρόμος που οδηγεί στην Αιώνια πατρίδα ...

Ας τον ακολουθήσουμε με φόβο Θεού και ας στερεώσουμε επάνω Του γερά τα βήματα μας , στην οδό της Μετάνοιας δεν πλησιάζει ο πονηρός , παρόλο που τώρα είναι τεθλιμμένη , αργότερα θα μας γεμίσει χαρά , προτού πλησιάσουν οι έσχατες ημέρες , ας πάρουμε το δρόμο αυτό , για να κερδίσουμε τα Μέλλοντα Αγαθά ...

Ο Θεοδόσιος σε ηλικία σαράντα πέντε ετών Προαισθάνθηκε το Τέλος Του , κάλεσε τους συν Ασκητές Του και τους έδωσε τις τελευταίες Του Πατρικές συμβουλές για την σωτηρία της ψυχής τους ...

Τους υπέδειξε να εκτελούν με προσοχή τα Διακονήματα τους , να επιμελούνται ιδιαίτερα τον Ναό , να εισέρχονται σε αυτόν με πολλή Ευλάβεια και φόβο Θεού , να έχουν Αγάπη μεταξύ τους και υπακοή στους μεγαλύτερους , να επιδίδονται στην Άσκηση και στην Νηστεία ...

Ο Όσιος Θεοδόσιος Κοιμήθηκε με Ειρήνη το 1074 μ.Χ. , πολλοί Χριστιανοί χωρίς κανείς να τους ειδοποιήσει , σαν να τους έσπρωχνε κάποια Θεία Δύναμη , μαζεύτηκαν έξω από την πύλη της Μονής και περίμεναν κλαίγοντας την ώρα Της Εκφοράς ...

Οι Αδελφοί σύμφωνα με την παραγγελία Του Οσίου , είχαν ασφαλισμένη την πόρτα , κατά Θεία Βούληση ο ουρανός σκεπάσθηκε ξαφνικά με σύννεφα και μια δυνατή βροχή σκόρπισε τα πλήθη που περίμεναν , Έτσι οι Αδελφοί μπόρεσαν να κάνουν Την Εκφορά ...

Μετέφεραν το Τίμιο Σκήνωμα Του Οσίου Θεοδοσίου στο Σπήλαιο που Ασκήτεψε και Το
Ενταφίασαν εκεί με Τιμές ,
Το Λείψανο Του Αγίου Βρίσκεται Αδιάφθορο στην Λαύρα των Σπηλαίων του Κιέβου